

Évközi VIII. vasárnap – 2014. március 1.

Három béka a nagy melegben egy tejeskanna hűvös mélyén talált hűsölőhelyet magának. Persze a kanna üres volt, amikor beleugrottak. Örültek az árnyas helynek, el is szunyókáltak. Azonban egyszer csak arra riadtak fel, hogy valaki felkapta a kannát, s már öntötte is bele egy sajtárból a frissen fejt, meleg tejet. Most bezzeg megijedtek a békák. A kanna félig megtelt, s a fulladás veszélye közvetlenül fenyegette a három kis állatot. Az első béka azt gondolta magában: „Ezt a helyzetet azonnal meg kell oldanom! Menekülnöm kell. Bármi is lesz, én rögtön cselekszem!” Elhatározta, hogy megpróbál kiugrani. Kiszámította az ugrás magasságát, ívét, bemérte a kanna nyakának szűkösségét is, de izgalmban nem számolt a kanna fülével. Amint felugrott, félelmetesen befejejt a kanna vasfülébe. Elveszítette az eszméletét, visszahullott a tejbe, lesüllyedt és megfulladt. A második béka eleve hajlamos volt a depresszióra, a fatalista belenyugvásba. „Innen nincs menekvés! Minek küszködjek, jobb, ha azonnal feladom!” Beletörődve, tehetetlenül hagyta, hogy a mélység lehúzza, s hamarosan meg is fulladt. A harmadik béka azonban nem adta fel. Összeszedve erejét, úszkálni kezdett. Szépen, komótosan kapálózott, spórolt az erejével. Csak annyira mozgott, hogy le ne süllyedjen. „Csak bírjam ki sokáig! Valami majdcsak történik, ahogy telik az idő!” – gondolta. És valóban, csaknem egy napig kapálózott a tejben, amikor észrevette, hogy az szép lassan kezd megszilárdulni. Csúszós, de már nem lehet elsüllyedni benne. Állandó mozgásával a béka vajjá köpülte a tejet. Kicsit megpihent, majd elrugaskodva egyetlen lendülettel kiugrott a kannából.

Jézus a mai evangélium egyik elhíresült kulcsmondatát – „Elég a mának a maga baja!” – nem azért mondja, mert lustaságra, tétlenségre akarja biztatni követőit. Nem is arra szólít fel, hogy ne tervezzünk, ne gondolkodjunk előre, majd ahogy esik, úgy puffan! A mester sokkal inkább ismét óvni akar bennünket szeretettel valami olyan szörnyűségtől, ami sajnos egyre erősödik az emberek körében. Ez pedig az állandó aggodalmaskodás, a jövőtől való félelem. Ki ne tapasztalta volna még, mennyire lebénítja az embert, ha túlságosan ránehezedik a jövő minden gondja, baja! Ha úgy érzi, összezsapnak a hullámok a feje fölött, megoldhatatlanul sok probléma vagy feladat tornyosul előtte! Ilyenkor nem vagyunk képesek nyugodtan, tiszta fejjel átgondolni és sorba rendezni mindent. Sokszor bepánikolunk, és inkább feladjuk, mint a sorsába beletörődő béka. A másik végletet is sokan választják persze: gyorsan, mindent, azonnal megoldani! Kapkodva, rohanva, felszínesen. Ennek a vége pedig az iszonyatos fáradtság, és egy csomó elrontott vagy félig teljesített feladat. A jövőtől való – sokszor indokolatlan – félelem, az összes lehetséges akadály, rossz következmény élénk elképzelése bizonytalansághoz vezet, és rengeteg kárt okoz az egyes embereknek, családoknak. Ezért nem mernek sokan elköteleződni valamilyen munkában, ezért halogatják a házasságot, a gyermekvállalást. Milyen jó lenne, ha elérne a szívünkhöz Jézus üzenete: „Ne aggodalmaskodjatok! Melyiktek tudja egy nappal is meghosszabbítani életét azzal, ha aggodalmaskodik?”

Természetesen a jézusi megnyugvás, biztonságérzet akkor lehet a miénk, ha annak alapja a gondviselő Istenbe vetett hit. Mint ahogy korunk félelmének, bizonytalanság érzetének alapvető oka is éppen a hitetlenség, a pusztán emberi erőkre, lehetőségekre fektetett bizalom. Ha valaki hisz Istenben, Rá tudja bízni önnön sorsát és szerettei jövőjét, akkor tudja, hogy Isten kézben tartja a szálakat. Noha mi emberek csak kevéssé látunk bele az előttünk álló napokba, évekbe, évtizedekbe, Isten látja, tudja mindazt, ami ránk vár, s szeretettel viseli gondunkat. Másrészt, aki hisz Istenben, az a túlvilági örök boldogságban is hisz! Vagyis abban, hogy nem itt a földi életben kell mindennek simán mennie, nem itt és most kell minden lehetséges boldogságot összegyűjtenünk, felhalmozni. Az evilági keretekbe bizony befér

a fájdalom, a kitartó, komoly munka, a kudarc és a csalódás is. Attól még az életünk nem feltétlenül tér le a boldogság felé vezető útról.

A gondviselő Istenbe vetett hit persze nem jelenti azt, hogy ölbetett kézzel, „sültgalambváró” tétlen áhítattal várjuk, hogy majd Isten mindent elvégez, rendbe tesz helyettünk. Ő nem fogja helyettünk megtenni, ami a mi dolgunk, és amire képesek is vagyunk! Erőt ad azonban a kitartó küzdelemre. Megnyugtatja a szívünket az imádságban, békével tölt el, hogy okosan meg tudjuk tervezni, sorba tudjuk rendezni tennivalóinkat. Lelke által bölcsességet ad, hogy el tudjuk dönteni, mikor mi a fontos, hogy meg tudjuk találni a helyes módszereket. Ezért ha hirtelen túl nehéznek tűnik valami, túl soknak tűnik a kötelességek halmaza, netán valami újabb, nem várt megpróbáltatás áll elő, a kapkodás helyett mindig szánjunk időt az imádságra, az elmélkedésre, és meg fogjuk tapasztalni azt az erőt, amit csakis a hitből meríthetünk!